

ADVENDIAJA IV PÜHAPÄEV A AASTAL

(Esimene lugemine Js 7:10-14)

Lugemine prohvet Jesaja raamatust:

Neil päevil rääkis Issand Ahasele ja ütles talle: “Palu endale Issandalt, oma Jumalalt, tunnustäht, olgu see siis allilma sügavusest või taeva kõrgusest.” Ahas aga vastas ja ütles: “Ei ma palu ega pane Issandat proovile.” Seepeale kostis Jesaja: “Kuula siis, Taaveti koda! Kas teil on veel vähe inimeste vaevamisest, et te ka mu Jumalat vaevate? Sellepärast teeb Issand teile ise tunnustähe: vaata, neitsi jääb käima peale ja toob poja ilmale, ning paneb talle nimeks Immaanuel, mis tähendab “Jumal on meiega”.”

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 24:1-2. 3-4. 5-6. R:7c.10b)

R: Tule, Issand, sest sina oled aukuningas.

Issanda päralt on ilmamaa ja selle täius,
maailm ja kõik, kes seal elavad.

Sest tema on selle rajanud merede peale,
kinnitanud maailma jõgede üle.

R:

Kes tohib minna Issanda mäele,
kes tohib seista tema pühas paigas?
See, kes on süütu kätelt ja puhas südamelt,
kelle hing ei himusta tühja ega kinnita pettust vandega.

R:

Tema saab õnnistuse Issandalt,
oma õiguse Jumalalt, kes on tema abimees.
See on sugupõlv, kes teda taga nõuab,
kes otsib su palet, Jaakobi Jumal.

R:

(Teine lugemine Ro 1:1-7)

Lugemine püha apostel Pauluse kirjast roomlastele:

Mina, Paulus – Jeesuse Kristuse sulane, kes ma olen kutsutud apostel, välja valitud kuulutama Jumala evangeeliumi, mida Jumal on muiste oma prohvetite kaudu pühades kirjades töötanud – kirjutan teile evangeeliumi tema Pojast, Issandast Jeesusest Kristusest, kes ihu poolest on sündinud Taaveti soost, kuid pühaduse vaimu poolest on surnuist ülestõusmise järel tunnistatud Jumala Pojaks, kellel on võimutäius. Tema käest olen mina saanud armu ja apostliameti, et ma tema nime auks võiksin kõik rahvad usule kuulekaks teha. Ja nende hulgas on Jeesus Kristus kutsunud teidki. Nii pöördun ma teie, kõigi Roomas elavate Jumala armastatute – kutsutud pühade inimeste – poole: armu teile ja rahu Jumalalt, meie Isalt, ja Issandalt Jeesuselt Kristuselt.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Mt 1:23)

Halleluuja. Vaata, neitsi saab käima peale ja toob poja ilmale, ja teda hüütakse nimega Immaanuel. Halleluuja

(Evangeelium Mt 1:18-24)

Lugemine püha Matteuse evangeeliumist:

Jeesuse Kristuse sündimine oli nõnda: kui Maarja, tema ema, oli Joosepiga kihlatud, leiti ta lapseootel olevat Pühast Vaimust, enne kui nad koos elama hakkasid. Aga tema mees Joosep oli õiglane inimene ega tahtnud teda häbisse saata. Sellepärast võttis ta nõuks tema juurest salaja ära minna.

Aga kui ta nii mõtles, vaata, siis ilmus talle unenäos Issanda ingel, kes ütles: “Joosep, Taaveti poeg, ära karda oma naist Maarjat enda juurde võtta, sest laps, keda ta kannab, on Pühast Vaimust. Ja ta toob poja ilmale ning sa paned talle nimeks Jeesus, sest tema päästab oma rahva nende pattudest. Kõik see sünnib selleks, et läheks täide, mida Issand on rääkinud prohveti kaudu: “Vaata, neitsi jääb lapseootele ja toob poja ilmale ja teda hüütakse nimega “Immaanuel”, see on tõlgituna: “Jumal on meiega”.

Kui Joosep unest ärkas, tegi ta nõnda nagu ingel oli teda käskinud, ja võttis oma naise enda juurde. See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, maailmas on palju inimesi, kellele saab ainult kaasa tunda. Mõned neist on

siiski ka ise oma viletsuses teatud määral süüdi, näiteks narkomaanid, vabatahtlikud prostituudid või hasartmängusõltlased. Kahtlemata – ainult need, kes on põhjas ära käinud, teavad omal nahal nende raskuste määra, millega tuleb elu pahupoolel silmitsi seista. Kuid kas tõesti peaks igaüks tingimata põhjas ära käima, et mõista kui halb seal on? Ehk piisab sellest, kui usume neid, kes oma põhjaminekukogemust meile vahendavad.

Ja ikkagi jääb küsimus, miks küll ei pane Jumal oma kätt ette igale inimesele, keda ähvardab allakäik? Miks ta üht hoiatab, aga teist mitte? Meie seda ei tea... kuid omalt poolt peaksime ikka tegema kõik, et allakäiku vältida. Me ei tohi olla nii laisad, et jätame Jumalale appi tulemata, kui tema tahab meid päästa – sest need, kes pääseda tahavad, oleme ju lõpuks ikkagi meie ise... Me loeme patutunnistuse...

Jultus

Armsad õed ja vennad, kuidas saada pühakuks? Kõrbeerakud ja hiljem mungad teadsid, kuidas: tuleb elada kasinuses ja karskuses, palju palvetada, usinalt paastuda ja teha muid vagadusharjutusi, kuni Jumal võtab vaadata inimese pingutuste ja kannatuste peale ning annab talle kogeda oma armu. See tähendab, annab talle võime prohvetlikult kuulutada ja imesid teha, mis pühaku pühadust ka teiste inimeste ees kinnitab.

Just seda uskus alguses ka augustiinimunk Martin Luther. Ta palvetas ja paastus, käis väga sageli pihil ja tegi kõik nii, nagu nõudis üldine ettekujutus pühaduse taotlemisest... Aga Jumal ei näidanud ennast, ei andnud talle osa oma üleloomuliku armu andidest, nii nagu neid oli harjutud mõistma. Siis tegigi Luther kannapöörde, ning kuna kiriku vagaduseideaalid ei olnud reformeerinud teda, hakkas ta ise reformeerima kiriku vagaduseideaale.

Kes teab – kui Martin Luther oleks otsustanud vaikselt ja salaja ära minna, ehk loobuda oma kõrgelennulistest unistustest, siis oleks võibolla kõik läinud teisiti; võibolla oleks Jumal teda just siis kõnetanud, ilmunud talle vanal heal viisil nii nagu Joosepile... Või teisalt... kas polnud Jumala ilmutus Joosepile just samasugune väljakutse kui hilisem ilmutuse puudumine Lutherile? Sest Joosepki pidi tegema midagi tavatut, midagi niisugust, mis ei sobinud kokku ühiskonnas levinud tavade ja suhtumistega.

Võib-olla oli Lutheri mäss, millega ta astus seni jumaliku korrana kehtinud maailmanägemise vastu, ka lõpuks ikkagi Püha Vaimu juhtimine? Ehk tahtis Jumal viidata võimalusele täita tema tahet mingil teisel kombel kui inimesed olid seda harjunud mõistma? Või mis oleks saanud siis, kui Joosep oleks pidanud unes nähtud ingli hoiatust vaid väsinud aju sünnitiseks, ja oleks Maarja ikkagi maha jätnud...? Tagantjärele on lihtne tark olla – eriti muidugi siis, kui otsustame teiste inimeste

üle, mida oleks keegi pidanud tegema või tegemata jätma...

Pühaku ja samal ajal patuse, ehk kangelase ja samal ajal kurjategija kuju oli tuntud tegelikult juba antiikmaailmas. Näiteks kreeka mütoloogias oli see kehastunud Prometeuse kujus. Nimelt varastas titaan Prometheus sepp-jumal Hephaistoselt tule ja kinkis selle inimestele. Selle eest lasi peajumal Zeus aheldada Prometeuse kalju külge ning saatis kotka nokkima tema maksa. Herakles, Zeusi poeg, tappis küll kotka, kuid Prometheus jäi ahelaisse, ning see tema karistus kehtib igavesti, sest titaan on jumalus ja seega surematu... Tuli on aga inimese jaoks samapalju õnnistus kui nuhtlus – see võib põleda nii hubases kaminas kui põletada maha terveid linnu...

Armsad õed ja vennad, igaüks meist peab valima, kas elada juba varem välja töötatud reeglite järgi, mis on ennast praktikas mitmeti tõestanud, või siis minna vastu tundmatusele ehk üritada reegleid muuta ja sisse viia uut korda. See tähendab, kas olla ettevaatlik ja minna juba käidud teid, või liikuda riskilt riskile. Alati võib juhtuda, et arguseks muutunud ettevaatuse tõttu jääb midagi suurt ja head tegemata; samas võib ka juhtuda, et võetud risk tasub end ära, Kuid lõpuks võib ka minna nii, et uue tee otsimine ebaõnnestub, ning sellest läbikukkumisest saab lihtsalt hoiatav näide järeltulijate jaoks, et nemad ei kordaks oma eelkäijate vigu. Valik on meie. Aamen.